

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/137/2022
Identifikačné číslo spisu: 1205231308
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:1205231308.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobkyne: R. W. H., bytom V. M. XX, Z., zastúpenej SHM PARTNERS s. r. o., so sídlom Svätoplukova 28, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4-8, Bratislava, IČO: 00 681 156, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31.03.2005, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/123/2020-163 z 28. júna 2022, t a k t o

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/123/2020-163 z 28. júna 2022 z r u š u j e a v e c v r a c i a Správneho súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 5S/123/2020-163 z 28. júna 2022 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31.03.2005 vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného preskúmal najmä v intenciách § 29 ods. 4, § 39 ods. 1, ods. 2, § 40 ods. 2 písm. b/ § 12 ods. 9 a ods. 10 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v zákone č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) dospel k záveru o zamietnutí správnej žaloby podľa § 190 SSP.

3. Krajský súd konštatoval, že predmetom správneho súdneho konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy je jednak rozhodnutie, ktorého zákonnosť má správny súd preskúmať, avšak iba v rozsahu žalobných dôvodov, ktoré predmet prieskumu správneho súdu determinujú. Čo sa týka žalobných dôvodov, predmetom prieskumu sú iba tie žalobné dôvody, ktoré boli uplatnené v zákonom ustanovenej lehote (tzv. koncentrácia správneho súdneho konania). Žalobné dôvody uplatnené neskôr môže súd preskúmať iba v zákonom ustanovených prípadoch. Rozsahom

žalobných dôvodov je správny súd viazaný a nemôže ho prekročiť (§ 134 ods. 1 SSP). V správnom súdnictve platí koncentračná zásada, podľa ktorej platí, že žalobca môže žalobné dôvody síce meniť, no rozširovať ich môže len do konca lehoty na podanie žaloby. Po uplynutí tejto lehoty už nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti žalobou napadnutému rozhodnutiu, a to ani v replike na vyjadrenie žalovaného, ani na pojednávaní. To znamená, že k žalobným bodom uplatneným po uplynutí lehoty na podanie žaloby správny súd nemôže prihliadnuť. Taktiež súd nemôže v odôvodnení svojho rozhodnutia argumentovať dôvodom, ktorý žalobca v rámci žaloby neuplatnil (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžo/34/2010 z 25. novembra 2010).

4. Krajský súd v bode 61 a 62 rozhodnutia uviedol, že v posudzovanej veci v zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehote, ktorá bola totožne vymedzená aj Občianskym súdnym poriadkom aj Správnym súdnym poriadkom, žalobkyňa podala žalobu, v ktorej opísala priebeh administratívneho konania a tvrdila, že napadnuté rozhodnutie, ktoré je označené v záhlaví tohto rozhodnutia, je nezákonné, avšak bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu, ktorý by mal túto nezákonnosť spôsobovať (poznámka súdu: napadnuté rozhodnutie bolo doručené žalobkyňi dňa 27.4.2005 a správna žaloba bola podaná na Okresný súd Bratislava IV dňa 26.5.2005). Na výzvu tunajšieho súdu (uznesenie č.k. 2S/362/2006-33 zo dňa 23.10.2006), aby žalobkyňa opravila konečné znenie petitu žaloby, žalobkyňa reagovala podaním, doručeným osobne tunajšiemu súdu dňa 08.12.2006, v ktorom jednak opravila znenie petitu žaloby a jednak doplnila žalobné dôvody. Lehota na podanie správnej žaloby a vymedzenie žalobných dôvodov v súlade s § 250b ods. 1 OSP plynula žalobkyňi od 27.4.2005 do 27.6.2005. V tejto lehote žalobkyňa správnu žalobu podala, preto nemožno dospieť k záveru, že správna žaloba je oneskorená (§ 198 ods. 1 písm. d/ SSP, skoršie § 250 ods. 3 OSP). Avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa v zákonom ustanovenej lehote neuplatnila v konaní žiaden konkrétny žalobný dôvod, preto správny súd musel žalobu zamietnuť, keďže vo včas podanej žalobe nie je uvedený žiadny dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktorý by správny súd mohol preskúmať a jeho dôvodnosť vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu vyhodnotiť ako dôvodnú. V súlade s vyššie citovanými rozhodnutiami NS SR správny súd nemohol prihliadnuť na žalobné dôvody (dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia), ktoré boli uplatnené po 27.6.2005, pretože takýto postup by bol v rozpore predtým s ustanovením § 250b ods. 1 OSP v spojení s § 250h ods. 1 OSP a od 1.7.2016 v rozpore s § 181 ods. 1 SSP v spojení s § 134 ods. 1 SSP. Zároveň správny súd konštatoval, že nie je daná zákonná výnimka z koncentrácie správneho súdneho konania vymedzenej skôr špecifikovanými zákonnými ustanoveniami, podľa § 134 ods. 2 SSP.

5. Vzhľadom na uvedené, krajský súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 168 SSP tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

II.

7. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa (sťažovateľka) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietala, že krajský súd svojím nesprávnym postupom v rámci rozhodovania znemožnil žalobcovi uplatnenie jeho práva na súdnu ochranu v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP). Krajský súd taktiež porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 písm. g/ SSP) a nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1 písm. i/ SSP).

9. Konkrétne uviedla, že rozhodnutím Úradu pre štátnu službu (právny predchodca žalovaného) č. 1474/2005 zo dňa 25.01.2005 bol so žalobkyňou skončený štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe. Žalobkyňa podala proti tomuto rozhodnutiu predsedovi Úradu pre štátnu službu odvolanie z dôvodu neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru pre jeho rozpor so zákonom. Rozpor so zákonom spočíva v nedodržaní zákonom stanovenej povinnosti žalovaného ako služobného úradu pred skončením štátnozamestnaneckého pomeru ponúknuť žalobkyňi trvalé preloženie v zmysle § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe. Predseda úradu pre štátnu službu ako odvolací správny orgán svojím rozhodnutím č. UŠS-3955/2005

zo dňa 31.03.2005 odvolanie žalobkyne zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho správneho orgánu podala žalobkyňa dňa 26.05.2005 žalobu, o ktorej dňa 28.06.2002 po tretíkrát rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý rozsudkom č.k. 5S/123/2020-163 zo dňa 28.06.2022 žalobu zamietol a žalovanému trovy konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa síce včas podala žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ale bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu, ktorý by mal túto nezákonnosť spôsobovať (bod 61 rozhodnutia), resp. v zákonom stanovenej lehote neuplatnila v konaní žiaden konkrétny žalobný dôvod, preto správny súd musel žalobu zamietnuť, keďže vo včas podanej žalobe nie je uvedený žiadny dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktorý by správny súd mohol preskúmať a jeho dôvodnosť vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu vyhodnotiť ako dôvodný.

10. Sťažovateľka s tvrdením krajského súdu o neexistencii žalobného dôvodu v žalobe zo dňa 24.05.2005 nesúhlasí a v uvedenej súvislosti poukázala na nesúlad skutkového stavu vyplývajúceho z vykonaných dôkazov, skutkového stavu ustáleného krajským súdom a aplikovanej právnej úpravy, resp. aplikovanej judikatúry. Konkrétne v čl. IV. žaloby uvádza ako žalobný dôvod (nezákonnosti rozhodnutia žalovaného) nevykonanie ponukovej povinnosti zo strany žalovaného pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe platného a účinného v rozhodnom čase.

11. Sťažovateľka uviedla, že ak mal krajský súd pochybnosti o skutočnosti, či opravou petitu uznesením zo dňa 25.02.2016, č.k. 2S/362/2006-99, došlo alebo nedošlo k zmene žaloby, je petit žaloby v znení pripustenom označeným uznesením pre súd záväzný, ak aj by jeho rozhodnutie bolo chybné. Vzhľadom na uvedené mala za to, že v žalobe zo dňa 24.05.2005 dostatočne konkrétne uviedla, že za nezákonné považuje také skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, kedy služobný úrad v zmysle § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. zamestnankyni neponúkol iné pracovné miesto. Práve absenciou ponukovej povinnosti sa mal správny súd zaoberať. K rovnakému záveru dospel aj NS SR v rozsudku sp. zn. 2Sžk/16/2018 zo dňa 28.05.2020, keď v bodoch 34 až 38 poukázal na skutkové okolnosti prípadu s ohľadom na ponukovú povinnosť žalovaného a následne v bode 39 skonštatoval, že „rozhodnutie krajského súdu chýba argumentačne zrozumiteľný a jasný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení“ a v bodoch 44-45 ďalej uvádza, že „z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, či žalovaný splnil ponukovú povinnosť v zmysle § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z.“ Najvyšší súd mal za to, že pri realizácii ponukovej povinnosti je potrebné skúmať možnosť žalovaného ďalej žalobkyňu zamestnávať a v bode 48 NS SR inštruuje prvostupňový súd tak, že úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude jasne definovať a ustáliť predmet konania, vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne rozhodnúť, pričom krajský súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť. Súčasne zdôraznil, že krajský súd je viazaný vysloveným právnym názorom. Najvyšší súd SR sa teda v rozsudku sp. zn. 2Sžk/16/2018 zo dňa 28.05.2020 už nezaoberal zmenou žaloby alebo jej petitu, ale kritizoval právne posúdenie veci a odôvodnenie rozsudku krajského súdu v časti splnenia si ponukovej povinnosti žalovaného.

12. Sťažovateľka vzhľadom na uvedené poukázala na to, že krajský súd nerešpektoval právny názor vyslovený v rozsudku sp. zn. 2Sžk/16/2018 z 28.05.2020. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci, aplikáciou nesprávnych ustanovení zákona na preukázaný skutkový stav, nerešpektovaním existencie právoplatného rozhodnutia o zmene petitu žaloby, a nerešpektovaním právneho názoru kasačného súdu vôbec nedošlo k prejednaniu merita veci, čím krajský súd odňal žalobkyni možnosť brániť svoje práva pred nezávislým a nestranným súdom, a tým porušil jej ústavné právo na spravodlivý súdny proces.

13. Navrhla, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Alternatívne navrhla rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie žalovaného č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31.03.2005, ako aj rozhodnutie Úradu pre štátnu službu č. 1474/2005 zo dňa 25.01.2005 zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Sťažovateľka si uplatnila právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III.

14. Kasačná sťažnosť bola žalovanému doručená na vedomie dňa 05.05.2022.

15. Dôvody, ktoré uviedla sťažovateľka v kasačnej sťažnosti nepovažoval za opodstatnené. Poukázal na žalobu doručenú Okresnému súdu Bratislava IV dňa 26.05.2005, z ktorej nie je zrejmé, že petit ako taký je nevykonateľný, nakoľko v správnom súdnictve nie je možné konštatovať, či bolo alebo nebolo skončenie štátnozamestnaneckého pomeru platné. Ohľadom precizovanej koncentračnej zásady žalovaný konštatoval, že uvádzanie nových skutkových okolností, právneho posúdenia veci, označovanie dôkazných návrhov sú zo strany žalobcu obmedzené do uplynutia lehoty na podanie žaloby. V uvedenej súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžo/34/2010 zo dňa 25.11.2010. Nesúhlasil preto s tvrdením žalobcu, s odstupom času a vzhľadom na vývoj veci, že sa jednalo o zmenu žaloby, tak ako to uvádza v kasačnej sťažnosti. Ďalej poukázal na rozhodnutie NSS ČR sp. zn. 1Azs 244/2004, ktorý analogicky riešil obdobnú vec a uviedol, prečo nie je možné, aby súd konal nad rámec žaloby.

16. Kasačnú sťažnosť navrhla podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietnuť a nepriznať sťažovateľovi náhradu trov konania.

17. Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti bolo doručené žalobkyni dňa 20.10.2022 na vedomie.

IV.

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že je dôvodná.

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

21. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 31. 03. 2005. Odvolací orgán (žalovaný) v súlade s § 138 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie predsedu Úradu pre štátnu službu číslo: 1474/2005 zo dňa 25.01.2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne R.. W. H.. Rozhodnutiu o odvolaní predchádzalo prerokovanie odvolania v poradnej odvolacej komisii podľa § 138 ods. 4 zákona.

22. Kasačný súd mal z obsahu spisov za preukázané, že:

- žalobkyňa podala dňa 26.05.2005 na Okresný súd Bratislava IV žalobu, ktorou žiadala, aby súd rozhodol, že „skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru so žalovaným je neplatné a že jej štátnozamestnanecký pomer naďalej trvá“,

- Okresný súd Bratislava IV listom sp. zn. 7C/207/05 zo dňa 25.11.2005 spis zaslal Okresnému súdu Bratislava II z dôvodu miestnej príslušnosti uvedeného súdu. Okresný súd Bratislava II uznesením sp. zn. 51C/26/2005 zo dňa 28.08.2006 vec z dôvodu vecnej nepríslušnosti postúpil Krajskému súdu v Bratislave,

- krajský súd uznesením č.k. 2S/362/2006-33 zo dňa 23.10.2006 uložil žalobkyni, aby v lehote do 15 dní od doručenia uznesenia opravila znenie konečného návrhu, t.j. ako navrhuje, aby súd rozhodol - návrh petitu žaloby,

- žalobkyňa doručila krajskému dňa 08.12.2006 podanie označené ako „Oprava žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu pre Štátnu službu č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31. marca 2005“,

- krajský súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č.k. 2S/362/2000-73 zo dňa 21.7.2009, ktorým napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo, zrušil, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. Voči rozsudku č.k. 2S/362/2000-73 zo dňa 21.7.2009 podal žalovaný odvolanie, žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/362/2006-73 z 21. júla 2009 zrušil. O podanom odvolaní žalovaného rozhodol NS SR uznesením sp. zn. 6Sžo/430/2009 zo dňa 24.11.2010 tak, že rozsudok tunajšieho súdu č.k. 2S/362/2000-73 zo dňa 21.7.2009 zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. Vo svojom odôvodnení NS SR uviedol: „Krajský súd bez toho, aby sa zaoberal otázkou prípustnosti zmeny návrhu v zmysle ustanovenia § 95 ods. 2 OSP v spojení s § 246c OSP ako aj z pohľadu § 250b ods. 1 OSP, pokračoval v konaní o zmenenom návrhu, i keď o zmene návrhu nerozhodol, považujúc ju zrejme len za opravu tak, ako to označila žalobkyňa vo svojom podaní. Týmto nesprávnym procesným postupom zaťažil svoje konanie vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie veci. Za ďalšiu takúto vadu považuje odvolací súd i vadu časti výroku napadnutého rozsudku,

- po vrátení veci najvyšším súdom krajský súd uznesením č.k. 2S/362/2006-97 zo dňa 26.2.2016 vylúčil na samostatné konanie návrh, ktorým žalobkyňa žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni funkčný plat v rozsahu, ktorý bol uvedený v žalobe, s tým, že po právoplatnosti uvedeného uznesenia vylúčený návrh postúpi Okresnému súdu Bratislava I. Vo veci samej rozhodol druhýkrát krajský súd rozsudkom č.k. 2S/362/2009-109 zo dňa 21.02.2017 tak, že správnu žalobu zamietol,

- voči rozsudku č.k. 2S/362/2009-109 zo dňa 21.02.2017 podala žalobkyňa kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala najmä porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súd bez akéhokoľvek zdôvodnenia zmenil svoje predchádzajúce rozhodnutie a nesprávne právne posúdenie veci v súvislosti s nesprávnou interpretáciou ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z., ktorú podľa žalobkyne súd ani relevantne nezdôvodnil,

- o kasačnej sťažnosti žalobkyne rozhodol NS SR rozsudkom sp. zn. 2Sžk/16/2018 zo dňa 28.05.2020 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 2S/362/2006-109 zo dňa 21. februára 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku okrem iného uviedol, že úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude jasne definovať a ustáliť predmet konania, vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne rozhodnúť, pričom krajský súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť. Kasačný súd zároveň zdôraznil, že krajský súd je viazaný právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP)“,

- krajský súd v poradí tretím rozhodnutím č.k. 5S/123/2020-163 dňa 28. júna 2022 žalobu zamietol. Dôvodil tým, že 1/ lehota na podanie správnej žaloby a vymedzenie žalobných dôvodov v súlade s § 250b ods. 1 OSP plynula žalobkyni od 27.4.2005 do 27.6.2005. V tejto lehote žalobkyňa správnu žalobu podala, preto nemožno dospieť k záveru, že správna žaloba je oneskorená (§ 198 ods. 1 písm. d/ SSP, skoršie § 250 ods. 3 OSP), 2/ vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa v zákonom ustanovenej lehote neuplatnila v konaní žiaden konkrétny žalobný dôvod, preto správny súd musel žalobu zamietnuť, keďže vo včas podanej žalobe nie je uvedený žiadny dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktorý by správny súd mohol preskúmať a jeho dôvodnosť vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu vyhodnotiť ako dôvodný.

23. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

24. Podľa čl. 1 ods. 2 prvá veta Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na vykonanie ktorých nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené ustanoveným spôsobom, majú prednosť pred zákonmi.

25. Keďže Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) je medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR je

postavený na úroveň ústavného zákona. To znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Bolo by v rozpore s princípmi právneho štátu, ak by právo na spravodlivý proces nebolo dodržané.

26. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. V podobe ústavných princípov sú nadriadené Správnomu súdному poriadku a Trestnému poriadku. Zo štrasburskej judikatúry vyplýva, že tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne a exekučné. Princíp spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbrání“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz inkriminácie vlastnej osoby“.

27. Princíp „rovnosti zbrání“, t.j. že každá strana v konaní musí mať rovnakú príležitosť predložiť svoj prípad a žiadna z nich nesmie byť podstatne zvýhodnená vo vzťahu k druhej strane, platí pri preverovaní zákonnosti a postupu orgánov verejnej správy súdom a v občianskoprávnom konaní. Tento princíp musí byť premietnutý do celého procesu, ak má byť procesom spravodlivým.

28. Úlohou kasačného súdu bola nutnosť právnymi prostriedkami posúdiť, či postup správnych orgánov oboch stupňov o odvolací žalobkyne zo štátnozamestnaneckého miesta z dôvodu uvedeného v § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. bol vykonaný v súlade s požiadavkou zákonnosti a posúdiť, či krajský súd dostatočným spôsobom ozrejmil svoje myšlienkové pochody a z nich vyplývajúci právny záver, a to tak, aby výsledok jeho rozhodovacej činnosti, ku ktorému v rámci kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku dospel, bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 14/07 zo dňa 17. mája 2007).

29. Kasačný súd zastáva názor, že rozsudok krajského súdu je arbitrárny, keďže krajský súd sa nezaoberal skutočnosťou, že v odôvodnení rozsudku NS SR sp. zn. 2Sžk/16/2018 zo dňa 28.05.2020 bol vyslovený právny názor, ktorým bol krajský súd pri rozhodovaní dňa 28. júna 2022 podľa § 469 SSP viazaný. Úlohou krajského súdu bolo jasne definovať a ustáliť predmet konania, vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne rozhodnúť, pričom krajský súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť. Pokiaľ kasačný súd skorším rozhodnutím dospel k záveru, že sú splnené podmienky na začatie konania o správnej žalobe, ktorá bola spísaná v kontexte splnenia zákonných požiadaviek vymedzených zákonom, potom postup, ktorý navrhuje žalovaný, spočívajúci v automatickom odmietnutí kasačnej sťažnosti z dôvodu, že nebola podaná správna žaloba so všetkými zákonnými náležitosťami, považuje kasačný súd za príliš formalistický. Ak žalobkyňa nemôže dosiahnuť ochranu svojich práv a právom chránených záujmov z dôvodu, že krajský súd nesprávne aplikoval ustanovenia správneho súdneho poriadku, potom nesprávny postup krajského súdu je zásahom do práva žalobkyne na súdnu ochranu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd nevidí dôvod pre odmietnutie správnej žaloby žalobkyne.

30. Po preskúmaní administratívneho spisu žalovaného a konania na krajskom súde kasačný súd dospel z vyššie uvedených dôvodov k záveru o dôvodnosti kasačnej sťažnosti žalobkyne, rozsudok krajského súdu preto zrušil a vec vrátil Správnomu súdu v Bratislave na ďalšie konanie podľa § 462 ods. 1 SSP.

31. V novom konaní správny súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

32. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.